

Hồi 27

Bão Táp Trên Người Ngọc

Gương mặt Lục Siêu Quang đỏ như, dục hỏa đã làm chàng mờ mắt. Chàng không tiếp lấy viên thuốc màu xanh, mà lại ôm ghì lấy Tuyết Vân. Nội lực đã phục hồi, chàng khỏe hơn con cọp dữ.

Tuyết Vân kêu lên:

- Đừng... đừng làm chuyện ấy ở đây. Nuốt viên thuốc màu xanh này đi.

Song Tuyết Vân đã bị quật xuống nền đá. Bên tai nàng chỉ còn nghe tiếng thở ô ô của Lục Siêu Quang. Viên thuốc màu xanh vắng đi xa lắc. Y phục của nàng bật tung. Thân hình Lục Siêu Quang trùm phủ lấy nàng.

Tuyết Vân nhắm mắt lại trong vòng tay như gong kèm của chàng trai. Tuy sống trong môi trường vẫn đục của Hoa Nguyệt Hội, nhưng Tuyết Vân là con gái hội chủ, các chàng trai trong hội đâu dám đụng tới nàng. Một lần Tuyết Vân toan trao thân cho Lục Siêu Quang trong rừng tùng, nhưng chàng lãnh đạm thờ ơ. Bây giờ đây, chính viên thuốc Xuân Tình Hưng Phấn của mẹ nàng đã tình cờ gửi thân nàng vào vòng tay Lục Siêu Quang... Thật là chuyện trớ trêu kỳ quặc.

Trận mây mưa trùm phủ lên đời người con gái thật nhanh, giờ hiệu lực của viên thuốc quái ác qua rồi... Lục Siêu Quang bàng hoàng buông người đẹp...

Một cuộc ái ân ngoài ý muốn, Tuyết Vân khoác vớ y phục, đứng bật dậy, đưa mắt nhìn Lục Siêu Quang một cái nhìn ai oán.

Lục Siêu Quang phục mình xuống, giọng nói đầy ân hận:

- Tuyết Vân, nàng hãy giết ta đi. Ta đã làm điều sỉ nhục.

Nhưng Tuyết Vân thở dài:

- Chẳng qua là số trời, ta không oán chàng đâu.

Nàng phẩy tay:

- Chàng đã phục hồi công lực. Bây giờ chàng hãy nuốt viên thuốc màu xanh trên nền đá kia, để mỗi giờ không còn bị lửa dục hành hạ, tránh điều càn quấy. Rồi chàng đi đi... Hãy mau thoát khỏi Động Tinh này... càng sớm càng tốt.

Lục Siêu Quang vội nói:

- Ta tuân theo lời nàng. Nhưng nàng hãy cùng đi với ta. Hành động của nàng cứu ta sẽ không được song thân nàng tha thứ.

Rồi chàng nắm tay cô gái:

- Nào chúng ta đi.

Tuyết Vân thở dài chua chát:

- Ta không thể dứt bỏ được song thân. Nhưng dù sao ta cũng phải đưa chàng ra khỏi nơi này.

Nàng trở tay về một ngách đá.

- Đi theo lối này sẽ thoát...

Thế rồi Tuyết Vân đi trước, Lục Siêu Quang theo sau...

Nàng quay lại, nắm tay chàng, hỏi nhỏ.

- Tấm thân này chàng đã rõ rồi. Vậy chàng cho ta biết tên thật của chàng được chăng?

Chàng trai trầm giọng:

- Tên ta là Lục Siêu Quang. Nhưng trên chốn giang hồ chỉ một mình nàng biết tên ta. Xin nàng giữ kín.

Tuyết Vân xúc động:

- Lục huynh, ta đã ân ái cùng nhau. Kể từ nay huynh và muội chỉ là một...

Lục Siêu Quang lo lắng:

- Việc này muội sẽ tính sao với song thân?

Tuyết Vân đáp nhanh:

- Mọi việc ta lo sau. Trước mắt chàng nên thoát thân, và đừng để xảy ra một trận lưu huyết.

Chàng gật đầu:

- Nàng yên tâm, ta sẽ thận trọng.

Cô gái đưa Lục Siêu Quang vào một đường hầm, nàng nói nhỏ:

- Lục huynh cứ bình tĩnh, đây là đường dành riêng cho các vị chức sắc bốn hội.

Một lát đã ra khỏi đường hầm quanh co. Tuyết Vân đưa tay đẩy mạnh trên vách đá, một khoảng vuông như khung cửa xuất hiện, ánh sáng chan hòa.

Lục Siêu Quang theo chân cô gái bước ra ngoài, và chàng đã thấy cảnh đồi núi hoang dã như khi chàng mới đến đây.

Song cả hai chợt khựng lại.

Trước mặt chàng và nàng đã có mười hai cặp kiếm thủ nam nữ dàn hàng.

Thì ra mọi ngõ, Hoa Nguyệt Hội đều có canh phòng cẩn mật.

Tuyết Vân mặt hơi biến sắc, còn Lục Siêu Quang vẫn bình tĩnh ngó thẳng mười hai cặp kiếm sĩ.

Một gã râu xồm cao lớn vừa bước ra. Gã cúi đầu chào Tuyết Vân, song mắt liếc xéo chàng trai đứng cạnh.

Giọng gã vẫn thủ lễ:

- Tiểu thư từ mật đạo ra đây, định chuẩn bị đi đâu?

Tuyết Vân đỏ mặt:

- Việc ấy người không cần phải hỏi.

Gã râu xồm khom mình:

- Tiệm nhân được lệnh trấn giữ nơi đây. Tiểu thư cần đi, chắc phải có lệnh bài của hội chủ?

Cô gái nhú mày, gằn giọng:

- Ta ra vào cũng phải có lệnh bài sao?

Gã nọ liếc sang Lục Siêu Quang:

- Dạ vì có vị này...

Lục Siêu Quang bước tới, cười nhạt:

- Có ta thì sao?

Gã râu xồm hoảng hốt nhìn Tuyết Vân:

- Tiểu thư cần phải nói rõ, để tiệm nhân trình hội chủ.

Lục Siêu Quang phóng vèo tới sát gã nọ:

- Không phải trình bẩm gì cả. Nếu người muốn cầm nín ngàn đời thì cứ ngăn cản bọn ta.

Đã biết chàng trai này là tuyệt thủ Hắc Diêm Vương, gã râu xồm hoảng hốt lùi lại. Những tên kia cũng tái mặt như gà luộc chín, đưa mắt ngó nhau. Song chẳng lẽ bỏ chạy ngay, nên chúng phải hươi kiếm thét lên một tiếng, nhất loạt xông tới.

Lục Siêu Quang chẳng muốn nhúng tay vào máu. Nhưng để bọn này sống sẽ lộ chuyện, nguy hiểm cho Tuyết Vân, chàng đành phải ra tay hành động nhanh chóng.

Nhún mình phóng xẹt ngang đầu mười hai kiếm thủ, Lục Siêu Quang vung tay vẩy liên tiếp...

"Bình... Bình... Bình..."

Những tiếng nổ chói tai, cùng lúc với những tiếng rú kinh hoàng ghê khiếp.

Chỉ trong chớp mắt, trên mặt đất đã bày la liệt bốn xác chết, là hai cặp nam nữ kiếm thủ Hoa Nguyệt Hội. Trên trán, giữa đỉnh trung đều có một lỗ sâu hoắm, máu óc phọt ra.

Những cái miệng còn lại đều la hoảng:

- Trời... Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Gã kiếm thủ râu xồm tái mặt nhìn Tuyết Vân, ngổ lời trách móc:

- Tiểu thư đã phản bội lại bốn hội, để kẻ thù giết chết các đệ tử. Việc này hội chủ hẳn khó dung tha.

Tuyết Vân biến sắc. Vì tình yêu nàng đã chống lại song thân. Nghĩ đến hình phạt sắt thép của hội chủ... lòng nàng bồn loạn.

Lục Siêu Quang nổi giận quát lớn:

- Cầm miệng lại...

Vút một cái, chàng búng mình tới, tay vẩy nhanh:

"Bùng... Bùng..." tiếng nổ kèm theo tiếng thét, kiếm thủ râu xồm đã bật ngựa tắt thở bên cạnh một nữ đệ tử chết chung một cặp.

Chín cặp kiếm thủ còn lại, đứng run trên sân trảng. Chúng chỉ còn chờ thần chết rước đi.

Tuyết Vân chưa xót nhìn xác chết của những đệ tử Hoa Nguyệt Hội. Nhưng trong hoàn cảnh cần giải vây, nàng không thể ngăn cản Lục Siêu Quang ngưng tay hành động.

Nhìn ánh tinh quang trong mắt chàng trai, bọn kiếm thủ trên đấu tràng bỗng cùng rú lên một tiếng ngân dài như sói tru giữa rừng vắng.

Cô gái liếc nhanh Lục Siêu Quang:

- Lục huynh, đó là tín hiệu báo động của chúng.

Chẳng nói một lời, Lục Siêu Quang lại phóng vút mình lên, chàng bay lướt trên đầu những kẻ đang rú thét...

"Ầm Ầm..."

Kinh lực đẩy xuống với áp khí ghê hồn. Những tiếng rú báo động đã biến thành tiếng thét lia đời. Chín cặp kiếm thủ còn lại đều bị Huyết Chỉ Điểm Tinh giết sạch.

Lúc đó trên mặt đất bày ra đủ xác chết của mười hai cặp kiếm thủ Hoa Nguyệt Hội.

Lục Siêu Quang phóng vút xuống cạnh Tuyết Vân và nói nhanh:

- Đi nhanh thôi, Vân muội.

Hai bóng người phi vèo đi như hai mũi tên về phía chân trời.

Chàng và nàng vừa khuất thì đã có mấy chục bóng người phóng xuống đấu tràng đầm máu.

Đứng đầu toán người này chính là Nam Nữ Hội Chủ Hoa Nguyệt Hội.

Phương Thế Võ lên tiếng:

- Có chuyện chi mà các đệ tử kêu cứu ở nơi đây?

Bọn đệ tử mới đến vội trở tay:

- Bẩm hội chủ... các huynh muội bị sát hại.

Phương Thế Võ và Vũ Chi Hoa nhìn trên mặt đất, thấy rõ mười hai cặp đệ tử nằm phơi xác. Trên trán mỗi tử thi đều có một lỗ sâu hoắm, dấu vết của chỉ phong tuyết thủ.

Giật nảy mình, Phương Thế Võ kêu lên:

- Huyết Chỉ Điểm Tinh.

Vũ Chi Hoa la the thé:

- Tiểu tử đã uống nhầm Ma Hoa Trường Túy Tửu, lại nuốt thêm một viên Xuân Tinh Hưng Phấn Hoàn, sao còn thoát ra được theo đường hãm mật đạo?

Phương Thế Võ thoáng một nét nghi ngờ, nhưng hấn không tiện nói ra giữa đám đệ tử.

Hắn chỉ ngược nhìn lên và buông một câu:

- Giờ này mà Vân nhi đã đi đâu vậy kìa?

Võ Chi Hoa chợt hiểu.

Mụ ta xúc động mạnh, tấm lụa che mặt rung rung:

- Phu quân muốn nói... Tuyết Vân đã...

Phương Thế Võ hừm một tiếng:

- Không nên nói chuyện ấy ở đây.

Vũ Chi Hoa lập tức phẩy tay:

- Tất cả trở lại tổng đàn.

Mấy chục cái bóng lại phóng vèo đi như một con lốc.

- o O o -